

Όσοι πέρασαν από την «Ελευθεροτυπία» των καλών ημερών αναγνωρίζουν ότι αυτό το μοναδικό φαινόμενο για τον ελληνικό Τύπο πιστώνεται στην ευτυχή συνεργασία δύο ανθρώπων, του Κίτσου Τεγόπουλου και του Σεραφείμ Φυντανίδη. Και ήταν η απώλεια αυτών των δύο ανθρώπων που σφράγισε το τέλος αυτού του παράξενου πειράματος, μιας λαϊκής (ακόμα και λαϊκιστικής) δηλαδή εφημερίδας, η οποία όμως ανέδειξε την πολυφωνία και την ευθύνη της υπογραφής των συντακτών σε συμβόλαιο τιμής με τους αναγνώστες. Κι εκείνοι την επιβράβευσαν με μεγάλη κυκλοφορία και ακόμα μεγαλύτερη αίγλη.

Ο Τεγόπουλος πέθανε στις 29.11.2006. Για να εκλείψει όμως ο Φυντανίδης χρειάστηκε να υποστεί δύο ισχυρά πλήγματα, τα οποία σημάδεψαν και το τέλος του πειράματος της «Ελευθεροτυπίας». Και τα δύο αυτά πλήγματα ήταν «κάτω από τη μέση», έθεταν δηλαδή σε αμφιβολία την ίδια την προσωπικότητα του Φυντανίδη, γι' αυτό ήταν αδύνατον να απαντηθούν.

Προηγήθηκε το φθινόπωρο του 2005 η επίθεση που ενορχήστρωσε ο Μάκης Τριανταφυλλόπουλος με υπονοούμενα για αθέμιτες συναλλαγές της συζύγου του Φυντανίδη και ανάμειξη στα έργα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Πολύ γρήγορα συντάχθηκαν με τον Τριανταφυλλόπουλο διάφοροι τηλεοπτικοί αστέρες (Χατζηνικολάου, Τράγκας κ.ά.), ενώ ανασύρθηκαν και άλλα ζητήματα εναντίον του τότε εκδότη της εφημερίδας Θανάση Τεγόπουλου. Στην πραγματικότητα επρόκειτο για μια προσπάθεια απαξίωσης της ίδιας της «Ελευθεροτυπίας» από νέα εκδοτικά συμφέροντα, τα οποία πολύ γρήγορα έδειξαν τι επιδιώκουν. Η υπόθεση αυτή κατέληξε στον αδελφοκτόνο σπαραγμό των δύο νεόκοπων εκδοτών του «Πρώτου Θέματος» (Μάκης εναντίον Θέμου μέχρι θανάτου), αλλά ο Φυντανίδης είχε ήδη υποστεί τον απόλυτο διασυσμό. Μετά από χρόνια θα ζήσουμε την επαναπροσέγγιση Τριανταφυλλόπουλου - Φυντανίδη, αλλά όταν πια και οι δύο είχαν περάσει στα μετόπισθεν της δημοσιογραφικής δραστηριότητας.

Εκείνη η ομαδική επίθεση στον Φυντανίδη έθιξε τον πυρήνα της δημοσιογραφικής του αξιοπιστίας και προκάλεσε σοβαρές ανακατατάξεις στο χώρο του Τύπου. Ήταν το πρώτο βήμα για την επικράτηση της δημοσιογραφίας του «Πρώτου Θέματος» που ζούμε σήμερα. Γιατί στην πραγματικότητα δεν υπήρξε καμιά «προσωπική» αντιδικία Τριανταφυλλόπουλου - Φυντανίδη. Συγκρούστηκαν τότε δύο αντιλήψεις για τη δημοσιογραφία. Το φαινόμενο δεν είναι ούτε πρωτοφανές ούτε ειδικά ελληνικό. Ήταν η τηλεοπτική δημοσιογραφία της κρυφής κάμερας και του κιτρινισμού που επιδίωξε να κατακτήσει και τον χώρο των εφημερίδων. Και όπως συμπεραίνουμε σήμερα, το κατάφερε.

Το δεύτερο και βέβαια αποφασιστικό πλήγμα για τον Φυντανίδη ήταν η αποπομπή του από τη θέση του διευθυντή της εφημερίδας τον Μάρτιο του 2007. Με την κίνηση αυτή, οι κληρονόμοι του μεγαλομέτοχου της Χ.Κ.Τεγόπουλος έκαναν το πρώτο βήμα για τον πλήρη έλεγχο της εφημερίδας, αλλά ταυτόχρονα ανέτρεψαν οριστικά και την ιδιότυπη ισορροπία Τεγόπουλου - Φυντανίδη, η οποία είχε διαμορφώσει επί χρόνια την πετυχημένη εκδοτική και δημοσιογραφική συνταγή της «Ελευθεροτυπίας», χωρίς να την αντικαταστήσουν με κάποιο άλλο βιώσιμο σχήμα. Τις συνέπειες αυτής της ανατροπής αντιμετωπίζουν με δραματικό τρόπο ακόμα και σήμερα οι εκατοντάδες εργαζόμενοι της επιχείρησης.

Η μέθοδος που ακολουθήθηκε για την αποπομπή Φυντανίδη ήταν επίσης ενδεικτική όσων θα ακολουθούσαν. Αιφνιδιαστικά του ανακοινώθηκε από την επιχείρηση η μείωση των αποδοχών του κατά 50%. Σύμφωνα με τον ίδιο, του ζητήθηκε και ανάλογη ελάττωση των διευθυντικών του δικαιοδοσιών.

Όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων, η επίκληση του ύψους των αποδοχών του διευθυντή και η ανάγκη περιστολής δαπανών ήταν καθαρά προσχηματική. Μια απλή ανάγνωση των ισολογισμών της Χ.Κ.Τεγόπουλος αποδεικνύει τα εξής: στη χρήση 2006 (ισολογισμός 21.3.2007) που ο Φυντανίδης ήταν διευθυντής όλη τη χρονιά, το κονδύλι «Συναλλαγές και αμοιβές διευθυντικών στελεχών και μελών της διοίκησης» ανερχόταν σε 2.310.949 ευρώ. Στη χρήση 2007 (ισολογισμός 24.3.2008), παρά το γεγονός ότι ο Φυντανίδης έφυγε πριν από τα μέσα του χρόνου, το κονδύλι αυξήθηκε σε 2.448.283 ευρώ. Και το σημαντικότερο: την επόμενη χρονιά, το 2008 (ισολογισμός 18.3.2009), που ο Φυντανίδης είχε πλέον αποχωρήσει το κονδύλι εκτινάχτηκε στα 3.313.249 ευρώ.

Επανεξέταση της απόφασης

Η πλειοψηφία των εργαζομένων δεν έκρινε ικανοποιητικές τις εξηγήσεις της νέας διοίκησης. Σε μια εξαιρετικά φορτισμένη αλλά και γόνιμη γενική συνέλευση οι συντάκτες της «Ελευθεροτυπίας» κατέληξαν σε ένα ομόφωνο ψήφισμα, με το οποίο εξέφραζαν τις διαφωνίες τους, ζητούσαν επανεξέταση της απόφασης αποπομπής του Φυντανίδη και επαναδιατύπωναν τις αρχές λειτουργίας της εφημερίδας.

Η απόφαση βέβαια της νέας διοίκησης δεν πάρθηκε πίσω. Και όχι μόνο αυτό. Αν και η σύμβαση του Φυντανίδη έληγε τον Ιούνιο, ο επί τόσα χρόνια διευθυντής της εφημερίδας ειδοποιήθηκε από τις 27.4.2007 να «τα μαζεύει». Την ανακοίνωση μάλιστα του την έκανε ο οικονομικός διευθυντής της εφημερίδας και όχι κάποιος από τη νέα ιδιοκτησία, ούτε ο εκδότης.

Εκείνο που στοίχισε περισσότερο τότε στον Φυντανίδη είναι ότι δεν στηρίχτηκε από το σύνολο των συντακτών και ειδικά από διευθυντικά στελέχη που καρδοκούσαν να γίνουν χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη. Όσοι παρευρέθησαν σ' εκείνη τη συνέλευση θα θυμούνται μια συντάκτρια να διατυπώνει το επιχείρημα ότι δεν μας πέφτει λόγος, εφόσον το πρόβλημα αφορά διαφωνία μεταξύ δύο εταιρειών, της Χ.Κ.Τεγόπουλος και της εταιρείας του Φυντανίδη. Ειρωνεία της τύχης: εκείνη η συντάκτρια έγινε στη συνέχεια διευθύντρια του καθημερινού φύλλου της «Ελευθεροτυπίας» και συμβλήθηκε μέσω της δικής της εταιρείας με τη Χ.Κ.Τεγόπουλος.

Η αποπομπή Φυντανίδη ήταν μόνο η αρχή. Ακολούθησε, μέχρι το κλείσιμο της «Ελευθεροτυπίας», μια σειρά απολύσεων ή εξαναγκασμένων αποχωρήσεων, που πάντοτε συνοδεύονταν από υποτιμητική αντιμετώπιση του εκάστοτε στόχου τους. Λες και οι νέοι ιδιοκτήτες είχαν στόχο τους τη διάλυση του δικού τους μαγαζιού.

Ο Σεραφείμ Φυντανίδης δεν συνήλθε ποτέ από αυτά τα δύο πλήγματα. Σε όλες τις μετέπειτα απόπειρές του να επανακάμψει στη μαχητική δημοσιογραφία έμοιαζε με σκιά του εαυτού του. Η εκπομπή του στην τηλεοπτική ΕΡΤ, το πέρασμά του από τη διεύθυνση των θνησιγενών «Εξι Ημερών», η ανάληψη της ιδιοκτησίας στο μυστηριώδες κανάλι «Ε». Ακόμα και η πρόσφατη παρουσίαση του αυτοβιογραφικού βιβλίου του έμοιαζε με πρόωρο μνημόσυνο μιας μεγάλης καριέρας.

Θα ήταν άδικο όμως να κριθεί από όλα αυτά. Γιατί όσα προσέφερε τότε που βρισκόταν στο «ξύλινο τιμόνι» της «Ελευθεροτυπίας» ήταν πολύ περισσότερα. Κι εμείς τουλάχιστον τον ευγνωμονούμε για την απεριόριστη ελευθερία που ζήσαμε με αυτόν διευθυντή από το 1990 που ο «Ιός» βρέθηκε στην «Ελευθεροτυπία» μέχρι το 2010, τότε που οι επίγονοι του Τεγόπουλου και του Φυντανίδη αποφάσισαν να σταματήσει και η δική μας στήλη.

Πηγή: efsyn.gr